

[Aksel Larsen.]

— og der er vel også grund til antage, at den almindelige omsætningskat, hvortil planerne for længst er fuldt udarbejdet, i hvert fald ikke vil blive taget frem fra den nye finansministers skuffe før efter kommunevalget. Hvis denne sidste antagelse er rigtig, beviser det jo, at parlamentariske valg er godt for noget.

Men under overvejelserne af, hvordan man kan rette statsfinanserne op, og hvornår man kan tage hvilke midler i anvendelse, bør det ikke glemmes, at det i høj grad er love, regeringen har foreslået, der har været med til i nogen grad at dræne statskassen, at berøve den indtægter eller belaste den med udgifter. Regeringen burde i foråret have haft så meget overblik over situationen, at den allerede dengang var klar over følgerne og navnlig dengang havde givet besked om, hvad den ville foretage sig for at skaffe, hvad man i Neergaards tid indtil hudløshed kaldte balance på statsbudgettet. Det kunne regeringen bl. a. have tænkt på, da den i panik sluttede forlig med de venstremænd, der leder landboforeningerne, om store kontante statstilskud til landboerne i stedet for at gå den vej, vi foreslog, nemlig at hjælpe landbruget til de driftsforbedringer, der ville få en varig virkning uden at jage ejendomspriserne yderligere i vejret.

Jeg synes, regeringen bør kaste et blik på det statsregnskab, den netop selv har forelagt folketinget. Det fremgår af dette, at mens der på finansloven for 1960-61 var budgetteret et overskud på drifts- og anlægsbudgettet på 517 mill. kr., så blev det virkelige resultat 1 120 mill. kr. Statskassen er altså ikke helt til rotterne. Jeg tager vel heller ikke fejl, når jeg forudser, at trods skattelettelser, trods forhøjede tjenestemandslønninger, trods tilskuddene til landbrugerne og endogså trods de forøgede militæruddgifter vil også statsregnskabet for indeværende finansår slutte med et overskud på drifts- og anlægsbudgettet. De automatisk stigende statsindtægter fra såvel de direkte som de indirekte skatter vil vel så sikre yderligere overskud i det kommende finansår. Der er for mig at se ingen tvingende grund til nye skatter eller til skatte- og takstforhøjelser, og da slet ikke så længe regeringen og folketingets

flertal er så gavmilde med at øse kæmpesummer ud til militæret. Ved at spare på det militære område kan man ikke blot forbedre statsfinansernes stilling, men også — ved mindre forbrug — opnå en betydelig valutabesparelse. Ja, jeg ved af bitter erfaring, at sådanne tanker vil forekomme adskillige folketingsmedlemmer fremmede, men jeg henstiller dem alligevel til overvejelse.

Jeg har som tidligere omtalt forgæves søgt at finde en fornuftig forklaring på, at regeringen mere eller mindre ivrigt arbejder for at imødekomme den vesttyske regering ved at knytte Danmark stadig mere intimt til Vesttyskland, til dets militær- og udenrigspolitik.

Måske skal forklaringen søges i regeringens faste beslutsomhed med hensyn til fællesmarkedet — ja, for man får vel ikke håbe på, at det kun er den højtærede udenrigsminister, der uanset vilkår og følger vil have Danmark ind i denne tyskdominerede politiske og økonomiske statsdannelse? Det turde være tydeligt for enhver, at de bestemmende kredse i Vesttyskland er særdeles interesserede i at få Danmark tilsluttet de seks, hvilket yderligere vil øge tysk indflydelse på dansk udenrigs- og militærpolitik. Måske mener regeringen eller dele af regeringen, at Tyskland vil hjælpe os til rimeligere vilkår, hvis Danmark er imødekommende i sådanne spørgsmål som depoter og fælleskommando. Som man forstår, bestræber jeg mig på at finde noget, der kan tjene om ikke til undskyldning, så dog til forklaring på imødekommenheden over for regeringen i Bonn.

Vi har i begyndelsen af august haft en så indgående drøftelse af fællesmarkedet og Danmarks stilling dertil, som det nu var muligt på det tidspunkt, og jeg skal ikke gentage det dengang sagte. Jeg må imidlertid sige, at efter at have modtaget den 2 kg tunge rapport fra embedsmændene, indeholdende deres ikke-politiske vurdering af, hvilke følger medlemskab af fællesmarkedet må antages at få for Danmark, finder jeg de værste forudannelser bekræftet, ja, værre end det. Man kan naturligvis håbe, at de seks landes indbyrdes toldnedsættelse på 50 pct. til næste år ikke straks skal træde i kraft også for Danmarks vedkommende, men noget reelt at bygge håbet på